

متن پرسش

با عرض سلام خدمت استاد محترم: ۱. با توجه به این که خداوند قرآن را برای هدایت انسان ها نازل کرده و در قرآن گفته شده که این کتاب «هدی للمتقین» است؛ پس چرا برخی از طالبان علم و هدایت که به قرآن رجوع کرده اند؛ از فهم حقیقت قرآن و مراد اصلی آیات در بسیاری موارد بازمانده اند؟ به طور مشخص منظورم برخی علمای شیعه هست. چه در مورد توحید، چه معاد جسمانی و غیره. اگر قرآن مایه هدایت است چرا این همه اختلاف نظرهای جدی در فهم آن توسط بزرگان شیعه که به نظر می رسد سلیم النفس نیز بودند وجود دارد؟ ۲- اگر بپذیریم که وجود سرچشمه کمالات است و تمام کمالات از وجود ناشی می شود و همچنین عالم ماده در یک مرتبه واحد از وجود قرار دارد؛ سوال اینجاست که فی المثل وجود عین شکوه و عظمت است. پس چرا ما درجه وجودی پدیده های با شکوه و با عظمت عالم ماده نظیر کوه و یا دریا را برتر و شدیدتر از پدیده های دیگر نمی دانیم؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- بنا بر آن است که در قرآن تدبّر شود. آیا تا حال دیده‌اید کسانی با روش درست در قرآن تدبّر کنند و باز گرفتار اختلاف‌های افراطی باشند؟ یا دعوا به جهت ظاهرگرایی در مقابل تدبّر پیش می‌آید؟ ۲- گفت: «تا خون نکنی دیده و دل پنجه سال / از قال تو را ره نمایند به حال». بالاخره باید زحمت کشید تا از عالم محسوس به عالم ملکوت سیر کنیم و شکوه آن عالم را دریابیم. موفق باشید